

Woestijngedachten

‘...ik ben stil geworden.
Ik heb mijn ziel tot rust gebracht.
Als een kind op de arm van zijn moeder,
als een kind is mijn ziel in mij.’

Psalm 131:2

Na alle drukte van een dag, heeft de nacht iets moois. Het wordt stil. Geluiden sterven weg. Een enkele keer breng ik de nacht door in de woestijn, en dan klinkt de stilte luid. Pas dan besef je met hoeveel lawaai we ons dagelijks omringen. Dan merk je trouwens ook hoe gewend we zijn aan de lichtvervuiling van onze steden en dorpen. Als het echt donker is zie je de sterrenhemel pas echt. Een oneindige zee van lichtjes aan de hemel.

Hier in Cairo gaat het kabaal van het leven zeven dagen per week, 24 uur per dag door. In de stad is het nooit stil. Een rustdag is hier niet. Alle dagen zijn bijna alle winkels open van vroeg in de morgen tot laat in de avond. Sommige winkels sluiten nooit. Altijd is er lawaai. Terwijl ik dit schrijf oefent een van mijn dochter op de piano, en een ander kijkt naar de TV. Overall geluid.

In onze jachtige samenleving hebben we de neiging stilte te definiëren als de afwezigheid van geluid. Dat is echter een veel te negatieve benadering. Geluid, kabaal, TV-gebabbel, dat zouden we moeten definiëren als de afwezigheid van stilte, want stilte is iets positiefs. Stilte is normaal, de norm.

Toch, stilte en de duisternis van de nacht kunnen iets heel beklemmends hebben. Niet omdat er iets mis mee is, nee, ze zijn allebei prachtig. Ik denk dat het probleem meer in onszelf zit. We vullen ons leven met zoveel kabaal, zowel voor de oren als de ogen, dat we schrikken als het er niet is. In de stilte van de nacht rest ons niets dan onze eigen gedachten, het bonzen van ons hart.

De gemiddelde persoon spreekt per dag maar een paar minuten, als je alles bij elkaar optelt. Ik moet erkennen: ik ben zeker een bovengemiddelde persoon in dit opzicht... Maar als we niet praten, brengen we onze tijd dan in stilte door? Nog afgezien van alle schetterende omgevingsgeluiden, zijn we nauwelijks in staat om onze aanhoudende inwendige dialoog te staken. Zelfs als we niet praten, is het vaak nog lawaaiër in ons hoofd. Kan dat ook uitgezet, al is het maar even? We weten nauwelijks hoe het moet he?

Jezus Christus is de weg naar God. De enige. Zonder Hem is het onmogelijk tot God te naderen. Maar willen we die weg gaan, dan is *stilte* heel belangrijk. Het is de randvoorwaarde om God in staat te stellen om zichzelf aan ons bekend te maken. Stilte is nodig om in staat te zijn om God te horen spreken.

Ik ben niet graag stil, en erg meditatief ingesteld ben ik ook niet. Ik zit niet graag lang in de woestijn. Na een uurtje heb ik het wel weer gehad, dan wil ik weer wat doen. Maar ook voor doenerige types als ik, en misschien een enkel ander lid van de Christengemeente, is stilte van belang. Ik las een mooi citaat van iemand dat verder is dan ik:

We trekken ons terug in stilte om ons bewust te worden van God's aanwezigheid in het centrum. Stilte is niet de vijand van daadkracht. Het is het middel waardoor we ons ervan verzekeren dat al onze daden worden vervuld van een bewustzijn van de aanwezigheid van God.

